

ERIoTZEAREN OROITZAPENAZ

Zuen eriotzeaz funtski oroitzerat,
Leia-zintezkete ongi bizitzera:
Mugu lazgarri ura datza urbildua,
Alarik, ez duzue iguntzen mundua.

Plazerak, ontasunak tutzue maitatzen;
Zuen gogo guzia etan da baratzen;
Ek utzirik bertzenzat, gutien ustean,
Aurkituren-zarete lurraren barnean.

Etorri bezain sarri iltzeko orena,
Orena, sailduak berak lazten-dituena,
Iuie ikaragarri; ordean yuztuak
Naiko tu gaztiga zuen bekatuak.

Ez da zeren orduan laguntza bilatu,
Auzo, aaidetarat oiuz abiatu;
Ez du niork izanen urrikalmendurik,
Etzaitzue emanen kontsolamendurik.

Etsitu bearko da zeruko graziez,
Baita, mundu untako fagore guziez:
Zuen barkamendua, nigar, marrasketan,
Galdeginen duzue, bainan alferretan.

Zuen obra guziak dire agertuko,
Balentza zuzenetan dire pisatuko:
Ongiak izanen-du, saritzat, zerua,
Gaizkiak, gaztigutzat, infernuko sua.

Bat-bedera, balinba, nai da salbatu,
Saindu, saildak bezala loriaz gozatu:
Ekin zorionerat altzeko bidea
Da bakarrik jaun-ona zinez maitatzea.

Dezagun beraz maita sailduen saildua,
Eta igun, biotzez, betikotz mundua.
Oi! ez bekigu aantz il bear garela,
Zeruko erresuma yuztuentzat dela.

